

102 aastat tagasi sündis ime

Lugupeetud kuulajad, austatud žürii, lugupeetud direktor!

Meil on rõõm tähistada Eesti Vabariigi 102. aastapäeva. 102 aastat möödub päevast, mil sündis ime. Ehk on just nüüd aeg teha tagasivaade ja hinnata seda imet, mis meile kingitud on. Nüüd, kui Eesti 100 suursündmustele on pandud väärikas punkt, kui Tartu rahu allakirjutamisest on sajanud möödunud ning Gottlieb von Bellingshauseni retke 200. aastapäeva auks purjed heisanud Admiral Bellingshausen on Antarktikas oma sihile jõudnud.

Ime, sest kuidas nimetada midagi, mis tekkis eirates kõiki loogikareegleid ning mis kestab ja õitseb tänu oma tarkusele, mitte tugevusele. Riiki, mis kahe suurriigi heitluses enesele ruumi tegi. Kes põlvede värisedes enda eest seisis ning end sõjaväljal tõestas. Riiki, mille saatus tema eest otsustati ja mis aastateks varjusurma saadeti.

Ja kuidas muudmoodi kutsuda keelt, mis säilib hoolimata sellest, et kunagi pole teda luuleks piisavalt kauniks peetud, hoolimata sellest, et seda mitmeid kordi sihilikult hävitada üritati, unustamata, et olles oma keelkonna suurimaid keeli, pole meid üle miljoni kunagi olnudki.

Me ei mõtle sellele. Meie põlvkond ei ole näinud aega, kui ei eksisteerinud Eesti Vabariiki. Lood vabadussõjast ja iseseisvusmanifesti ettelugemisest on kui ilusad virvendused, mis määramatusse jäävad. Kuuldes aga laulvast revolutsioonist, tunneme sees seda valusmagusat kihvatust: miks mind siis veel olemas ei olnud. Aga nii, nagu laps vajab oma ema kaitset, vajab Eesti eestlaste kaitset. Ja Eestit saab kaitsta vaid tarkusega. Vajame tarkust, mis meid suunaks. Tarkust, et hoida meie iseseisvust ja tarkust, et hoida meie kultuuri. Võitlus oma vabaduse nimel ei lõpe kunagi.

Seisame väikese imena kahe jalaga keset Euroopat. Innovaatilisus on see, mille järgi meid seal tuntakse. See on see, mida meilt õpitakse. Napilt kolmkümne aastaga oleme endisest Nõukogudemaast, mittemidagiütlevast Ida-Euroopa maalapist saanud põhjaeurooplasteks. Oleme saanud eesrindlikuks digiriigiks. Oleme olnud Euroopa Liidu eesistujad ning pääsenud ÜRO julgeolekunõukokku. See on tulnud meile tänu meie tarkusele. Tarkus käia õigel ajal välja õiged kaardid. Areng on tarkuse teene.

Nüüd, 2020. aastal peame me oma riiki kaitsma rumaluse eest. Olgugi, et seisame keset Euroopat, seisame seljaga kuristiku poole. Samm tagasi ja võime valusalt kukkuda.

Terves maailmas on vaid kolm Soome-Ugri rahvast, kellel on oma riik: Soome, Ungari ja Eesti. Nii Soome kui Ungari on oma riigi nimel sama palju verd ja pisaraid valanud kui Eestigi. Nad on saanud needsamad õppetunnid, mis meiegi. See on väikeste rahvaste saatus. Ometi on Ungari nüüd oma sammu ikkagi asunud.

Eesti peab targem olema. Eestis ei tohi võim meie identiteeti ohustada. Meie rahvusluse lipuga oma kultuuri lämmatada ei tohi. Viha meid edasi ei aita, sest viha on rumalus. Vihates unustame, kes me oleme ja kust meie tulnud oleme, sest viha on rumalus, viha on pimedus.

Eesti ei ole see riik. Eestlased ei ole see rahvas. Eesti on ime. Ime, mida 200 aastat tagasi kandsid eestlased oma südames. Ime, mida 100 aastat tagasi kanti kätel. 50 aastat tagasi peideti see ime põue, kaitsmaks teda tugeva ja lõikavalt külma tuule eest. Ma palun teid, noored inimesed, noored eestlased. Palun teid inimlikult. Kaitseme seda väikest ime, mis meile on kingitud. Paneme nüüd oma käed tema ümber, et kaitsta teda rumaluse eest!

Elagu Eesti!

Johanna Jõgi, 12.LR õpilane